

Čís. 1226.

Nejde o prípad nespôsobilosti byť svedkom verejnonotárskeho testamentu podľa § 72 písm. e) zák. čl. XXXV/1874 (zamestnanecký pomer k verejnému notárovi alebo k niektorej strane) preto, že jeden z použitých svedkov je domovníkom ev. a. v. cirkvi, ktorej dom spravuje testamentárny dedič ako cirkevný kurátor a druhý zo svedkov je zvonárom tejto cirkvi, ktorej sú verejný notár resp. testamentárny dedič funkcionármi (verejný notár sborovým dozorcóm a testamentárny dedič – ako už bolo spomenuté – kurátorom). Rozh. z 28. IX. 1944, Rv 390/43).

Július S. dal 31. decembra 1938 v prítomnosti dvoch svedkov Jána S., domovníka v Evanjelickom dome v T., a Jána H., zvonára Evanjelickej cirkve v T., spísať verejným notárom Dr. Jurajom J., sborovým dozorcóm ev. a. v. cirkve svoj testament. Týmto testamentom poručil Fridrichovi G., cirkevnému kurátorovi Evanjelického sboru v T., všetky svoje vkladné knihy a Helene M., svojej opatrovatelke dom a záhradu. Zostaviteľ zomrel 26. septembra 1941. Jeho zákonní dedičia Gabriel B. a Július B. – žalobníci – žiadali rozsudkom vyrieknuť neplatnosť testamentu medzi iným aj z toho dôvodu, že testamentárni svedkovia Ján S. a Ján H. podľa § 72 ods. 2 písm. e) zák. čl. XXXV/1874 nemohli účinkovať pri žalobnom teste ako testamentárni svedkovia, lebo boli v tom čase závislí tak od žalovaného Fridricha G., v prospech ktorého testament obsahuje opatrenie, ako aj od verejného notára Dr. Juraja J., ktorý žalobný testament zhotovil, lebo svedok Ján S. jednak bol domovníkom domu, ktorého kurátorom bol žalovaný Fridrich G., týmto bol za domovníka prijatý, ním môže byť aj prepustený a on rozkazuje svedkovi, jednak stál aj v službe spomenutého verejného notára, lebo tento ho často používal za svedka pri spisovaní verejnonotárskeho listín a svedok Ján H. bol zvonárom Evanjelickej cirkvi, u ktorej boli verejný notár a žalovaný vedúci činitelia.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovolanie zamietol. Dôvody:

Odvolačný súd bez porušenia práva zamietol žalobu, lebo v smysle § 21 zák. čl. XVI/1876 a podľa § 72 ods. 2 písm. e) zák. čl. XXXV/1874 nemôže byť svedkom pri verejných testamentoch len ten, kto je v niektorom pomere označenom v § 49 písm. b) a c) posledne citovaného zákona s verejným notárom alebo stranou, alebo ak je v službe týchto.

Žalujúcimi stranami označené okolnosti nevyčerpávajú podstatu pomerov označených v § 49 písm. b) a c) posledne citovaného zákona, preto môže prísť do úvahy len otázka, či boli uvedení svedkovia v čase vystavenia žalobného testamentu v službe verejného notára Dr. Juraja J. alebo žalovaného.

Svedok Ján S. ako domovník evanjelického domu v T., ktorého kurátorom bol žalovaný, nemohol byť pokladaný za zamestnanca tohto, lebo žalovaný ho neprijal do svojich služieb a neprijal ho za domovníka vo vlastnom mene alebo aspoň niet v tomto smere zisteného skutkového stavu, čo žalujúce strany nenapádajú a podrobné skutkové okolnosti ani netvrdia.

Skutočnosť, že niekto býva často volaný za svedka tou istou osobou, sama o sebe ešte nezakladá služobný pomer medzi týmito. Preto svedka Jána S., hoci by to bola pravda, že ho

verejný notár Dr. Juraj J. často používal ako svedka pri spisovaní verejnonotárskych listín, predsa nemožno pokladať ani za osobu, ktorá je v lužobnom pomere s týmto verejným notárom.

Samy žalujúce strany tvrdia, že svedok Ján H. bol zvonárom evanjelickej cirkvi; teda stál v službe tejto a nie verejného notára Dr. Juraja J. alebo žalovaného, ktorí podľa žalujúcich strán boli len funkcionármi tejto cirkvi. Preto ani tohto svedka nemožno pokladať podľa zákona za vylúčeného testamentárneho svedka.